

Richard Pachman Jak chutná Mozart?

Tři minuty

Letní slunce se ve své kanárské polední intenzitě opíralo do rozpáleného písku. Několik lidí na pláži se ukrylo pod skládacími slunečníky, hrstka těch, kteří působili jako domorodci a obývali chýše z palmových listů na kopcích nad mořem, se ukryla do svých chýší, zatímco já hledal, kde se schovat se svou knihou a kde nalézt stín. Krácel jsem podél oceánu, když můj pohled našel výčnělek skály, který vytvářel stinné místo přesně pro jednoho člověka nepřivyklého slunečním paprskům. V té samé chvíli jako já se na tomtéž místě objevil mladý muž. Než jsem si rozložil osušku, ztratil se, a vedle mě zůstal jen jeho batoh. Za nějakou chvíli se tentýž člověk vynořil z mořských vln a oslovil mě plynulou angličtinou s tím, že místa je na světě pro všechny dost. Nabídl jsem mu, že se s ním rád o stín podělím. Podali jsme si ruce, představili se a během několika minut jsme spolu sdíleli své životní postoje, filozofii, chápání světa i našich poutí po něm.

To, že se onen mladík jmenoval David, že byl z Maďarska a že trávil na Tenerife již osmý měsíc obklopen medituujícími lidmi, je nepodstatné. Důležité je, že jsem si uvědomil, že setkání s ním mi změnilo život. Pochopil jsem z jeho vyprávění, proč je Tenerife i okolní ostrovy tak vyhledávanou destinací pro ty, kteří mají potřebu odcestovat někam, kde mohou hlouběji naslouchat své duši. Člověk zde vnímá živly a přírodu ve veškeré síle. Zde je oceán neskutečně mocný, síla ohně je všudypřítomná díky jen částečně spícím vulkánům, síla větru i slunce – to vše nám dává možnost pochopení našeho propojení s přírodou, naší nicotnosti v porovnání s nekonečností přírody i vesmíru. Jsme jen jako zrnka písku na pláži a snažíme se na svých poutích pochopit souvislosti, příčiny našich životních kroků, našich vztahů. A kdybychom se odevzdali energii a síle přírody, kdybychom nelpěli na našich materiálních statcích, kdybychom se naučili nacházet svobodu ve svém propojení s přírodou, byly by naše životy jiné. Osvobozené od stresu, nevraživosti, nadávek a nervozity.

Na téma naší životní filozofie jsme se bavili pouze krátkou dobu, když David řekl: „Když si s někým povídám více než tři minuty, patří mi tento člověk do života!“ Usmál jsem se tomu, jak výstižně je v ní vyřčen i můj postoj k setkáním. Domnívám se, že některá setkání jsou osudová a že jimi máme projít a s tímto člověkem si prožít kus svého života. Jedno, jestli je to krátká chvíle nebo dlouhá léta. Každé setkání nás obohatí a každým setkáním můžeme obohatit my někoho druhého. Čím více jsme otevření, tím snadněji navazujeme kontakt s lidmi kolem nás. Čím více jsme srovnání sami se sebou, čím hlouběji jsme na své duchovní cestě a čím zpracovanější a prožité máme své nesnadné kroky, tím více mohou být nová setkání plná vzájemného obohacení. Opakem jsou vztahy plné očekávání, kdy toužíme, aby ten druhý za nás vyřešil naše problémy, a kdy se snažíme přehrnout své trápení na druhého. Ty potom bývají zkouškou toho, jak sami ustojíme v rámci lásky k bližnímu své postoje a jak zvládneme komunikaci s takovýmto člověkem. Ano, někdy nevyrovnané vztahy končí tím, že je jedna strana zahnaná do kouta a v rámci své duševní hygieny a vyrovnanosti prostě musí onen vztah ukončit.

David během našeho krátkého rozhovoru vyslovil myšlenku, kterou ho naučil jeho duchovní učitel: „**Smyslem života je láska. Největším uměním života je dát co nejvíce lásky, aniž by došlo na jedné nebo druhé straně ke zranění!**“ Krásně

výstižná myšlenka o celém smyslu života. Láska bez zranění. Chci milovat své bližní, nechci je zranit a nechci být zraněn. Jak prosté a jak často nesnadné! Pokud by se lidé takto naučili přistupovat k lásce a ke vztahům, svět by se stal jejím rájem, nemyslíte?

David odepsal na zprávu, která mu zapíjala na telefonu, podal mi ruku a místo rozloučení mi řekl: „Uvidíme se za jednu minutu! A je jedno, jak ta minuta bude dlouhá! Čas je přece relativní, ne?“ Muž se ztratil stejně rychle, jako přišel. Díval jsem se ve stínu do řádek knihy Michaila Bulgakova, ale můj pohled lákaly mořské vlny a má mysl přehrávala myšlenky, které mi David přišel sdělit. Po dvou hodinách střídavého sdílení energie oceánu a poslechu španělské meditativní hudby ve stínu jsem se rozhodl, že vystavím své tělo slunečním paprskům. Přehodil jsem si osušku přes jedno rameno, na druhé zavěsil tašku a vydal jsem se po dlouhé pláži vyhlídnout si jiné zákoutí, kde by se mi líbilo prožít kus odpoledne. Našel jsem místo pod skálou nedaleko útesu. Hodil jsem věci do písku, podíval jsem se vedle sebe a nedaleko se na mě zubil David. „Aha, už uběhla minuta!“ řekl jsem mu vesele. Sedl jsem si vedle něj a volně jsme pokračovali v našem předchozím rozhovoru. David neměl s sebou ani osušku, zatímco jeho kolega, který musel právě přicestovat na ozdravný meditativní pobyt, měl s sebou velké zavazadlo. David seděl v horkém písku a s pohledem do dálek oceánu vyprávěl: „Nepotřebuji nic. Čím méně potřebuji, tím jsem svobodnější! Čím více vlastníme, tím víc se stáváme otroky svého majetku!“ Reagoval jsem na jeho myšlenky názorem, že my lidé máme potřebu vybudování si materiálních statků, které nám sice dávají zázemí a jistoty, ale na kterých jsme vlastně závislí a často se z našeho majetku stává jakási klec, kterou dobrovolně a často s láskou obýváme, aniž bychom si uvědomili, jak nás limituje ve svobodném životě. Ve svobodném projevu naší duše! Uvědomuji si to, ale ještě jsem to sám nedokázal a lidé, jako David, jsou pro mne vzory, jak se rovněž dá žít. Považuji se za svobodného člověka. Jsem naprosto nezávislý umělec, který tvoří jen to, k čemu má vnitřní potřebu a v čase, o který si jeho nastavení řekne. Svobodný jsem tedy pouze tehdy, když jsem sám, tedy když jsem sám sebou a když dávám možnost uvolnění proudu energie při umělecké práci. V běžném životě svobodný nejsem, protože žiji v systému a uspořádání s ostatními lidmi, kteří jsou rovněž částečně nesvobodní. Co máme možnost udělat pro to, abychom se oprostili od klecí kolem nás vybudovaných? Naslouchat svému nitru. Zklidnit se, meditovat, eliminovat tok negativních zpráv, které se na nás hrnou z médií a z okolního světa! Dělat to, co nás naplňuje a baví, obklopotvat se pozitivně smýšlejícími lidmi, kteří nás obohatí. S láskou opustit vztahy, které nás duševně brzdí a neprospívají nám. S láskou se vyhnout všem závislostem. S láskou vrátit problémy tomu, jehož jsou, a nenechat se vmanipulovat do řešení toho, co není součástí našeho příběhu. Mít se rád nejvíce, jak je to možné! Sdílet lásku se všemi kolem nás. Změnit svět nejvíce, jak jen můžeme. Přes své srdce, před svůj pohled na svět, přes lásku, kterou můžeme sdílet. Láska je vše. Láska je smyslem života!

Když jsem se vrátil z oceánu, kam jsem si šel zaplavat, na pláž, David tam už nebyl. Už jsem ho nikdy nepotkal. Pousmál jsem se. Sejdu se s ním přece za jednu minutu, ne?

„Každý člověk, se kterým prožijeme více než tři minuty, nám patří do života a můžeme se vzájemně inspirovat a obohatit.“